

იესო ქრისტეს გამოცხადება — რიცხვი ცამეტი

ომი ზეცაში და უკანასკნელი დღეები: გამოცხადების 12 და 13-დან
წინასწარმეტყველური ქრონოლოგიის გახსნა

Jeff Pippenger
2023-11-09

ჩვენ ვადგენდით გამოცხადების წიგნის მეთორმეტე თავში აღწერილ ზეციურ ომს. ქრისტეს ხასიათის იმ პრინციპის გამოყენებით, რომელიც არის ალფა და ომეგა, მეთორმეტე თავში აღწერილ ზეციურ ომს მივუდევით, როგორც „უკანასკნელ დღეებში“ მიმდინარე ზეციური ომის ტიპიფიკაციას. გამოთქმა „უკანასკნელი დღეები“ ბიბლიასა და წინასწარმეტყველების სულში ნიშნავს საგამომძიებლო სამსჯავროს უკანასკნელ დღეებს.

ჩვენ გამოვავლინებთ მეთორმეტე და მეცამეტე თავების სამი სატანური ძალა არა როგორც ძალები, რომელთა აღსრულებაც წარსულ ისტორიაში მოიძებნება, არამედ როგორც იმ ძალების თანამედროვე აღსრულება, რომლებიც მსოფლიოს არმაგედონისკენ მიჰყავს. მეთორმეტე თავის გველუშაპი არის გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია; კათოლიკური ეკლესია, რომელიც შეერთებულ შტატებში კვირადღის კანონის დროს უნდა აღდგეს, არის მეცამეტე თავის ზღვის მხეცი; ხოლო ორრქიანი მიწის მხეცი არის შეერთებული შტატები.

ჩვენ ვადგენდით, რომ ბრძოლა, რომელიც ჩვეულებრივ მეთორმეტე თავში აღიქმება მხოლოდ ლუციფერის ზეცაში ამბოხების წარმოდგენად, სინამდვილეში ასახავს ომს, რომელიც მალე მოხდება მიწიერ ცათა სივრცეში და დაიწყება შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დამკვიდრებით. ჩვენ დრო დავუთმეთ იმის დადგენას, რომ არსებობს გამოცდის პროცესი, რომელიც გამოცხადების მეცამეტე თავის მეთერთმეტედან მეჩვიდმეტე მუხლამდე არის ილუსტრირებული და მოიცავს მხეცის ხატის ჩამოყალიბების ამოცნობას. მხეცის ხატი წარმოადგენს ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანებას, სადაც ამ ურთიერთობაში ეკლესია ფლობს კონტროლს. როდესაც ეკლესია აკონტროლებს, იგი შემდეგ სახელმწიფოს იყენებს თავისი დოქტრინების იძულებით გასატარებლად და იმათ სადევნელად, ვისაც ერეტიკოსებად განსაზღვრავს. მხეცის ხატის ჩამოყალიბებასთან დაკავშირებული მსოფლიო მასშტაბის გამოცდის პროცესი პირველად სრულდება შეერთებულ შტატებში. ამ ორი საგამოცდო პროცესის წინასწარმეტყველური მახასიათებლები, არსებითად, ერთნაირია როგორც შეერთებულ შტატებში, ისე მთელ მსოფლიოში.

ჩვენ მივუთითებთ ჯვარს წინ უსწრებულ და მას შემდგომ მომდევნო თორმეტას სამოცდლიან ორ იდენტურ პერიოდზე, როგორც მეორე მოწმედ, სამყაროს დასასრულს მხეცის ხატის გამოცდის ორი თანმიმდევრული პროცესის იდენტიფიკაციისათვის. მხეცის ხატის ჩამოყალიბება შეერთებულ შტატებში 2001 წლის 11 სექტემბრიდან ახლო მომავალში მოსალოდნელ კვირადღის კანონამდე, წინ უსწრებს მხეცის ხატის ჩამოყალიბებას გაერთიანებულ ერებში ახლო მომავალში მოსალოდნელი კვირადღის

კანონის შემდეგ. ქრისტეს მსახურების თორმეტას სამოცი დღე, მისი ნათლობიდან ჯვრამდე, წინ უსწრებდა მისი მოწაფეების მსახურების თორმეტას სამოცი დღეს, რომლებიც ჯვრის შემდეგ მიმდინარეობდა. ეს ორი ხაზი, რომლებიც ორივე შეიცავს ორ პერიოდს, სადაც თითოეულ პერიოდში იდენტური გამოცდებია წარმოდგენილი, წარმოადგენს ან ქრისტეს ხატის, ან ანტიქრისტეს ხატის თემას.

ქრისტეს მსახურების ათას ორას სამოცამა დღემ, რომელიც ჯვარზე დასრულდა, დასაბამი მიიღო მაშინ, როცა წმიდა სული მისი ნათლისღებისას გარდამოვიდა მასზე, რაც შეესაბამება გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლევაშემოსილი ანგელოზის გარდამოსვლას 2001 წლის 11 სექტემბერს.

„ახლა ვრცელდება სიტყვა, თითქოს მე განვაცხადე, რომ ნიუ-იორკი მოქცევის უზარმაზარმა ტალღამ უნდა წაღვეოს? ეს მე არასოდეს მითქვამს. მე ვთქვი, როდესაც იქ აღმართულ დიდ შენობებს, სართულის შემდეგ სართულს, ვუყურებდი: ‘რა საშინელი მოვლენები მოხდება, როდესაც უფალი აღდგება, რათა მძიმედ შეძრას დედამიწა! მაშინ აღსრულდება გამოცხადების 18:1–3-ის სიტყვები.’ გამოცხადების მეთვრამეტე თავი მთლიანად არის გაფრთხილება იმისა, რაც დედამიწაზე მოვა. მაგრამ მე არ მომნიჭებია რაიმე განსაკუთრებული ნათელი იმის შესახებ, თუ რა მოვა ნიუ-იორკზე, გარდა იმისა, რომ ვიცი: ერთ დღეს იქაური დიდი შენობები დაემხოება ღვთის ძალის მობრუნებითა და გადმობრუნებით. ჩემთვის ბოძებული ნათლიდან ვიცი, რომ ქვეყნიერებაში განადგურებაა. ერთი სიტყვა უფლისაგან, მისი ძლევაშემოსილი ძალის ერთი შეხება — და ეს უზარმაზარი ნაგებობები დაეცემა. მოხდება ისეთი მოვლენები, რომელთა შემზარაობაც ჩვენ ვერც კი შეგვიძლია წარმოვიდგინოთ.“ Review and Herald, July 5, 1906.

ქრისტეს ისტორიაში ათას ორას სამოცი დღის პერიოდი, რომელიც ჯვართან დასრულდა, წარმოადგენს იმ დროის პერიოდს, რომელიც მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს უკავშირდება. ჯვარი საკვირაო კანონის სახეა. ორივე სამსჯავროს სიმბოლოა. ორივე წარმოადგენს ეროვნული დაღუპვის მოახლოებას იმ ერისათვის, სადაც სამსჯავროს მოვლენა ხდება. ორივე იუდას დიდებულ ქვეყანაში მოხდა. ქრისტეს ისტორიაში ეს იყო იუდას სიტყვასიტყვითი დიდებული ქვეყანა, ხოლო საკვირაო კანონის დროს ეს არის იუდას სულიერი დიდებული ქვეყანა — ამერიკის შეერთებული შტატები. ჯვართან ქრისტე ამაღლებულ იქნა, რათა ყველა ადამიანი თავისკენ მიეზიდა.

და მე, თუ მიწიდან აღმიმალლებენ, ყველას მოვიზიდავ ჩემთან. ეს თქვა იმის ნიშნად, თუ როგორი სიკვდილით უნდა მომკვდარიყო. იოანე 12:32, 33.

კვირის კანონის დროს ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშა აღიმართება, რათა ყველა ადამიანი ქრისტესკენ მიიზიდოს.

და აღმართებს დროშას ხალხთათვის შორიდან და დაუძახებს მათ ქვეყნის კიდიდან; და აჰა, მოვლენ სწრაფად და მსწრაფლ. ესაია 5:26.

ქრისტეს ისტორიაში ჯვრის შემდგომი თორმეტას სამოცი დღის პერიოდი მთავრდება მიქაელის აღდგომით სტეფანეს ჩაქოლვის დროს.

მაგრამ იგი, სულიწმიდით აღვსილი, მტკიცედ შეხედა ცას და იხილა ღვთის დიდება და იესო, რომელიც ღვთის მარჯვნივ იდგა, და თქვა: აჰა, ვხედავ გახსნილ ცებს და კაცის ძეს, რომელიც ღვთის მარჯვნივ დგას. საქმეები 7:55, 56.

მხეცის უკანასკნელი ხატის გამოცდის დროის სიმბოლური ორმოცდაორი თვე სრულდება მიქაელის აღდგომით და აღნიშნავს ადამიანთათვის მადლის ჟამის დასასრულს.

და იმ ჟამს აღდგება მიქაელი, დიდი მთავარი, რომელიც დგას შენი ხალხის ძეთა დასაცავად; და იქნება გასაჭირის ჟამი, რომლის მსგავსი არ ყოფილა მას შემდეგ, რაც ერი არსებობს, იმავე ჟამამდე; და იმ ჟამს იხსნება შენი ხალხი, ყოველი, ვინც წიგნში ჩაწერილი აღმოჩნდება. დანიელი 12:1.

მხეცის ხატის შესახებ ორივე გამოცდის პროცესის სრული ისტორია შეიცავს სხვა შინაგან წინასწარმეტყველურ მოწმობებსაც. სწორად გაგების შემთხვევაში — და ვაღიარებ, რომ ცოტანი თუ იგებენ ამ ჭეშმარიტებას — მხეცის პირველი ხატის გამოცდის პროცესი, რომელიც შეერთებულ შტატებში სრულდება, დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, როდესაც მესამე ვაი შემოვიდა ისტორიაში. საკვირაო კანონი, სადაც მთავრდება მხეცის პირველი ხატის გამოცდის ეს პროცესი, აღნიშნავს მესამე ვაის მოსვლას, როგორც სამსჯავროს შეერთებული შტატების წინააღმდეგ საკვირაო კანონის მიღების გამო. იმ დროს მესამე ვაის მოსვლა აღასრულებს ხალხთა განრისხებას, გამოცხადების მეთერთმეტე თავისა და მეთვრამეტე მუხლის შესრულებით, და წარმოადგენს ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში ისლამის როლის პირველ მოხსენიებას ხალხთა გასარისხებლად.

და იგი იქნება ველური კაცი; მისი ხელი ყოველი კაცის წინააღმდეგ იქნება, და ყოველი კაცის ხელი — მის წინააღმდეგ; და იგი დასახლდება ყველა თავისი ძმის წინაშე. დაბადება 16:12.

მალე მოსავალი კვირის დღის კანონი წარმოადგენს პირველი გამოცდის პერიოდის დასასრულს და ასევე უკანასკნელი გამოცდის პერიოდის დასაწყისს. უკანასკნელი გამოცდის პერიოდი მთავრდება მაშინ, როდესაც ადამიანთა გამოცდის დრო იხურება, და სწორედ იმ დროს ოთხი ქარი, რომლებიც მესამე ვაის სიმბოლოა, სრულად იქმნება გათავისუფლებული.

„როდესაც მაცხოვარმა იუდეველ ხალხში ღმერთისგან განშორებული ერი იხილა, მან ასევე იხილა ქრისტიანულად აღიარებული ეკლესია, რომელიც გაერთიანებული იყო ქვეყნიერებასთან და პაპობასთან. და როგორც იგი იდგა ზეთისხილის მთაზე და ტიროდა იერუსალიმზე, ვიდრე მზე დასავლეთის ბორცვებს უკან ჩაესვენებოდა, ასევე ტირის იგი ახლა და ევედრება ცოდვილებს ჟამის ამ უკანასკნელ წუთებში. მალე იგი ეტყვის იმ ანგელოზებს, რომელნიც ოთხ ქარს აკავებენ: „გაუშვით წყლულები; დაე, წყვდიადი, განადგურება და სიკვდილი მოიწიოს ჩემი რჯულის დამრღვევებზე.“ ნუთუ იძულებული გახდება მან უთხრას მათ, რომელთაც დიდი ნათელი და ცოდნა ჰქონდათ, როგორც იუდეველებს უთხრა: „ნეტავ ამ დღეს მაინც გცოდნოდა, შენც, ის, რაც შენს მშვიდობას ეკუთვნის! მაგრამ ახლა დაფარულია ეს შენს თვალთაგან?“ Review and Herald, October 8, 1901.

ქრისტეს ისტორიაში, ათას ორას სამოცდღიანი პირველი პერიოდის პირველი სასაზღვრო ნიშანი დაიწყო მის ნათლობაზე, რაც მისი სიკვდილისა და აღდგომის სიმბოლო იყო. ეს პერიოდი დასრულდა მის სიკვდილსა და აღდგომაზე, რამაც ერთდროულად დაიწყო ათას ორას სამოცდღიანი უკანასკნელი პერიოდი. ეს პერიოდი დასრულდა სტეფანეს სიკვდილითა და აღთქმული აღდგომით.

ისტორიის ხაზს, რომელიც წარმოადგენს ქრისტეს ხატებას, აქვს ზუსტად იგივე წინასწარმეტყველური სტრუქტურა, რაც ისტორიის ხაზს, რომელიც წარმოადგენს ანტიქრისტეს ხატებას.

წმიდა წერილებში ქრისტე არის ჩრდილოეთის ჭეშმარიტი მეფე, და ყოველთვის სატანის განზრახვა იყო ქრისტეს სამეფო ხელისუფლების დამხობა და მისი გაყალბება.

ვითარცა ჩამოვარდი ზეცით, ჰოი ლუციფერ, ძეო განთიადისა! ვითარცა დაემხე მიწამდე, ეროებთა დამამდაბლებელო! რადგან თქვი შენს გულში: ავაღ ზეცად, ღვთის ვარსკვლავებზე მაღლა აღვამაღლებ ჩემს ტახტს; დავჯდები კრებულის მთაზე, ჩრდილოეთის კიდეებში; ავაღ ღრუბელთა სიმაღლეებზე; ვიქნები უზენაესის მსგავსი. ესაია 14:12-14.

„ჩრდილოეთის კიდეები“ არის იერუსალიმი, დიდი მეფის ქალაქი, სადაც არის მისი საწმიდარი.

სიმღერა და ფსალმუნის კორახის ძეთათვის. დიდია უფალი და მეტად საქებელი ჩვენი ღმერთის ქალაქში, მისი სიწმიდის მთაზე. მშვენიერია მდებარეობით, მთელი დედამიწის სიხარულია სიონის მთა, ჩრდილოეთის ფერდობებზე, დიდი მეფის ქალაქი. ფსალმუნები 48:1, 2.

წმინდა წერილებში მიწიერი „ჩრდილოეთის მეფეები“ მუდამ ღვთის ხალხის მტრებად არიან წარმოდგენილნი. ისინი წარმოადგენენ სატანის მცდელობას, გააყალბოს ჩრდილოეთის ჭეშმარიტი მეფე, რომელიც თავის ტახტზე ზის იერუსალიმში, რომელიც ჩრდილოეთის კიდეებია. ხაზი, რომელიც მხეცის ხატის გამოცდის ორ პროცესს წარმოადგენს და რომელიც ქრისტეს ხატის გამოცდის ორი პროცესის ხაზს პარალელურად გასდევს, მესამე მოწმეს პოულობს იმ თემაში, რომელიც სატანის მცდელობას ეხება, იყოს ჩრდილოეთის მეფე, რომელიც ღვთის ხალხზე მეფობს.

მკ. წ. 723 წელს ჩრდილოეთის მეფემ, რომელსაც ასურეთი განასახიერებდა, ისრაელის ჩრდილოეთის ათი სამეფო მონობაში წაიყვანა, ლევიანთა წიგნის ოცდაექვსე თავის „შვიდი დროის“ აღსრულებით. ათას ორას სამოცი წლის შემდეგ, 538 წელს, ჩრდილოეთის მეფემ, რომელსაც იმ ისტორიულ მომენტში პირდაპირი წარმართული რომი წარმოადგენდა, ტახტი პაპურ რომს გადასცა, რომელიც შემდეგ კიდეც ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში ჩრდილოეთის სულიერ მეფედ იქცა. ეს მეორე, ათას ორას სამოცწლიანი პერიოდი 1798 წელს დასრულდა, როდესაც ჩრდილოეთის სულიერმა რომაელმა მეფემ სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო. როდესაც პაპობამ 1798 წელს თავისი სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო, ეს წარმოადგენდა ადამიანური გამოცდის ვადის დახურვის ტიპოლოგიურ წინასახეს, როდესაც აღდგენილი პაპობა საბოლოოდ და სამუდამოდ მიაღწევს თავის აღსასრულს და არავინ ეყოლება შემწედ.

და იგი დასცემს თავისი სამეფო კარებს ზღვებს შორის, დიდებულ წმიდა მთაზე; მაგრამ მივა თავის აღსასრულამდე, და ვერავინ შეეწევა მას. და იმ ჟამს აღდგება მიქაელი, დიდი მთავარი, რომელიც დგას შენი ხალხის ძეთათვის; და იქნება გასაჭირის ჟამი, რომლის მსგავსი არ ყოფილა მას შემდეგ, რაც ერი არსებობს, იმ დრომდეც კი; და იმ ჟამს იხსნება შენი ხალხი, ყოველი, ვინც წიგნში ჩაწერილი აღმოჩნდება. დანიელი 11:45, 12:1.

ლევიანთა ოცდამეექვსეში მოხსენიებული „შვიდი ჟამი“, რომელიც უტოლდება ორ ათას ხუთას ოც წელს, ასურეთს განსაზღვრავს ჩრდილოეთის მეფედ ძვ. წ. 723 წელს, და, როგორც ჩრდილოეთის მეფემ, მან დაიპყრო ძველი ისრაელის „ჩრდილოეთის“ სამეფო. იმ დროიდან მოყოლებული წარმართობამ, ასურეთიდან დაწყებული წარმართულ რომამდე, თელა ღვთის ხალხი, დანიელის 8:13-ის „მხედრობა“, ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში. 538 წელს ჩრდილოეთის ფაქტობრივი რომაული მეფე წინასწარმეტყველურად იქნა დაპყრობილი ჩრდილოეთის სულიერი რომაული მეფის მიერ, რომელმაც ღვთის სულიერი ისრაელი კიდევ ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში თელა. თელვის მეორე პერიოდი დასრულდა იმით, რომ ჩრდილოეთის სულიერმა რომაულმა მეფემ 1798 წელს მიიღო თავისი სასიკვდილო ჭრილობა.

ქრისტეს სახეების ხაზში ცენტრალური წერტილი არის ჯვარი, სადაც სიკვდილი იდენტიფიცირდება. მხეცის ხატის ჩამოყალიბების გამოცდის ორ პერიოდში ცენტრალური წერტილი არის მიწიერი მხეცის სიკვდილი. ჩრდილოეთის ცრუ მეფის ხაზში ცენტრალური წერტილი არის ჩრდილოეთის პირდაპირი რომაელი მეფის სიკვდილი.

ეს ხაზები წარმოადგენენ სამ ბიბლიურ მოწმეს, რომელთაგან თითოეული დროის ერთ პერიოდში დროის ორ თანმიმდევრულ მონაკვეთს შეიცავს. ყოველი ცენტრალური წერტილი აღნიშნულია ფიზიკური სიკვდილით, ანდა ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოს სიკვდილით. ქრისტესთან დაკავშირებით ცენტრალური წერტილი იყო მისი სიკვდილი და აღდგომა. მხეცის ხატთან დაკავშირებით ცენტრალური წერტილია მიწის მხეცის, ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს, სიკვდილი საკვირაო კანონთან. ჩრდილოეთის ცრუ მეფის ხაზთან დაკავშირებით ცენტრალური წერტილი წარმოადგენს ჩრდილოეთის პირდაპირი რომაული მეფის სიკვდილს, ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეოთხე სამეფოს.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავის ორი მოწმე, და უაიტის თანახმად წიგნში „დიდი ბრძოლა“, წარმოადგენენ ღვთის სიტყვას. ქრისტე არის ღვთის სიტყვა. ამ ორ მოწმეს მიეცა ძალა, ეწინასწარმეტყველათ ათას ორას სამოცი დღე, ძაძით შემოსილთ. შემდეგ ისინი ქუჩაში იქნენ მოკლულნი და სამი დღე და ნახევარი არ აღმდგარნენ. „ათას ორასი სამოცი დღე“ და „სამი დღე და ნახევარი“ ორივე სიმბოლოა უდაბნოს პერიოდისა, რომელიც ათას ორას სამოც წელს მოიცავს. მათ დაიწყეს ძალმოსილებით, როცა ძაძით შემოსილნი წინასწარმეტყველებდნენ, რაც სიკვდილით დასრულდა. შემდეგ იმავე წინასწარმეტყველური პერიოდის განმავლობაში ისინი მდუმარედ იყვნენ და სიკვდილით იყვნენ შემოსილნი, ვიდრე აღდგებოდნენ, რათა წარედგინათ მესამე

ანგელოზის გაფრთხილება, რომელიც მადლის დროის დასასრულს აუწყებს.

ეს ოთხი წინასწარმეტყველური ხაზი ოთხ მოწმეს უტოლდება. ოთხივე მოწმის წინასწარმეტყველური სტრუქტურა იდენტურია. დროის პერიოდები, რვავე პერიოდიდან თითოეული, გარდა 2001 წლის 11 სექტემბრიდან მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს შორის პერიოდისა, რომელიც ამ ოთხ ხაზში გვხვდება, წინასწარმეტყველურად იდენტურია. ყოველი ცენტრალური წერტილი სიკვდილის რომელიმე სახეს წარმოადგენს. ამ ხაზებიდან ორი ქრისტეს ეხება, ან როგორც მის ხატს, ან როგორც ღვთის სიტყვას. დანარჩენი ორი ხაზი ანტიქრისტეს წარმოადგენს, ან როგორც მის სურვილს, გააყალბოს ქრისტე ჩრდილოეთის მეფედ, ან გააყალბოს ქრისტეს მმართველობის სისტემა.

ჩვენ ვეცდებით, ჩვენს მომდევნო სტატიაში, შევაჯეროთ ას ორმოცდაოთხი ათასი და ბრძოლა პირველ ცაში. ძვირფასო მკითხველო, თუ მსმენელო: უარს ამბობთ თუ არა ამ ჭეშმარიტებათა დანახვაზე, ან ხედავთ მათ, აუცილებელია აღინიშნოს, რომ ინფორმაცია, რომელიც წარმოდგენილია ყველა ამ სტატიაში, იდენტიფიცირდება და შემდგომ დასტურდება და მტკიცდება იმ პრინციპის გამოყენებით, whereby საგნის დასაწყისი გამოიყენება საგნის დასასრულის ამოსაცნობად. ეს არის ალფასა და ომეგას წინასწარმეტყველური ხელწერა და წარმოადგენს იესო ქრისტეს გამოცხადების დიდ ნაწილს, რომელიც ახლა იხსნება.

დაფარული საგნები ეკუთვნის უფალს, ჩვენს ღმერთს; ხოლო განცხადებული ეკუთვნის ჩვენ და ჩვენს შვილებს უკუნისამდე, რათა აღვასრულოთ ამ რჯულის ყოველი სიტყვა. მეორე რჯული 29:29.